

Svar (8/12 03)

Socialministeren (Henriette Kjær):

Dækning af udgifterne efter den sociale lovgivning
Det er en betingelse for tildeling af en hjælpeordning efter servicelovens § 77, at vedkommende har eller kan få et aktivitetsniveau, som gør det nødvendigt, at yde en ganske særlig intensiv støtte. Hjælpen, herunder afgrænsning af de behov hjælperne skal dække, udmåles efter en individuel behovsvurdering.

Det er desuden en betingelse for at få en hjælpeordning, at den handicappede er i stand til at administrere ordningen og fungere som arbejdsgiver overfor hjælperne.

Hjælpen udmåles som et samlet beløb med udgangspunkt i det samlede behov, der er fastlagt i samarbejde med kommunen. Den handicappede kan dermed som arbejdsgiver selv ansætte sine hjælpere og sikre sig, at hjælpen ydes på den måde og på de tidspunkter, han har behov for det.

I forbindelse med den samlede behovsvurdering, der foretages af kommunen ved udmåling af hjælpen, kan det fx indgå, om vedkommende efter en konkret vurdering har et særskilt behov for dækning af direkte udgifter i forbindelse med hjælperne. I denne behovsvurdering kan der tages hensyn til særlige behov for fx befordringsomkostninger eller lignende til hjælperne.

Det er den handicappede, der som arbejdsgiver i sine aftaler med hjælperne, der afgør, om der i det konkrete tilfælde er behov for og på baggrund af den samlede bevilling mulighed for at dække transport, ophold og forplejning til hjælperen.

Ved udenlandsrejser kan hjælpeordningen, jf. bekendtgørelse nr. 108 af 17. februar 1998 om betingelser for i særlige tilfælde at få hjælp efter lov om social service under midlertidige ophold i udlandet, tages med i særlige tilfælde, bl.a. i forbindelse med ferie eller uddannelse men ikke arbejde. For så vidt angår arbejde i et andet EU-land gælder reglerne om eksportabilitet i EF-forordning 1408/71 vedrørende social sikring for vandrende arbejdstagere.

Der kan evt. foretages en vurdering af, om merudgifterne til hjælperen kan siges at være nødvendige merudgifter efter servicelovens § 84 som en direkte følge af funktionsnedsættelsen. Dækning efter servicelovens § 77 går dog forud for dækning efter servicelovens § 84, idet støtte efter § 77 netop udmåles som en samlet ydelse,

der skal dække brugerens behov for hjælp til de omhandlede formål. Det vil således normalt ikke være muligt at afholde de omhandlede udgifter efter § 84 som en nødvendig merudgift.

Muligheden for lønmodtagerfradrag efter skattelovgivningen

Skatteministeriet har vedrørende muligheden for, at handicaphjælperen kan få lønmodtagerfradrag efter skattelovgivningen for ikke støtteberettigede merudgifter oplyst:

»Handicaphjælperen kan som lønmodtager benytte de samme regler om fradrag for arbejdsrelaterede udgifter som andre lønmodtagere.

Det skal understreges, at spørgsmålet om, hvorvidt der i en konkret situation kan fratækkes rejse- og befordringsudgifter, er et ligningsmæssigt spørgsmål, som skal afgøres af de kommunale ligningsmyndigheder.

Om mulighederne for at foretage fradrag kan der generelt oplyses følgende:

Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan en lønmodtager fratække udgifter, der er afholdt i forbindelse med udførelsen af det indtægtsgivende arbejde, jf. ligningslovens § 9, stk. 1. For så vidt angår merudgifter til transport, ophold og forplejning, som lønmodtageren har afholdt i forbindelse med udførelsen af arbejdet, suppleres denne bestemmelse af ligningslovens § 9 A, § 9 B og § 9 C.

Efter ligningslovens § 9 A, stk. 7, kan lønmodtageren fratække *rejseudgifter*, det vil sige udgifter *til logi, kost og småfornödenheder*, som lønmodtageren påføres, fordi lønmodtageren på grund af afstanden mellem bopæl og et midlertidigt arbejdssted ikke har mulighed for at overnatte på sin sædvanlige bopæl, jf. ligningslovens § 9 A, stk. 1. Fradraget kan foretages med de dokumenterede faktiske udgifter eller med en standardsats for logi på 166 kr. pr. døgn (2003) og med en standardsats for kost og småfornödenheder på 387 kr. pr. døgn (2003), jf. ligningslovens § 9 A, stk. 2. Fradraget kan foretages for rejser i såvel indland som udland.

Det er en betingelse for fradrag efter ligningslovens § 9 A, stk. 7, at lønmodtagerens rejseudgifter ikke er godtgjort skattefrit af arbejdsgiveren enten som udlæg efter regning eller med standardsatserne efter reglerne herom i ligningslovens § 9 A, stk. 1, jf. stk. 2.

Indkomstårets udgifter i forbindelse med udførelsen af arbejdet, herunder rejseudgifter, kan alene fratækkes, i det omfang de samlede ud-